

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului depus de Denis Russu,
reprezentat de avocatul Aliona Dragomir,

în cauza de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în
judecată depusă de Denis Russu împotriva Ministerului Justiției al Republicii
Moldova și Administrației Naționale a Penitenciarelor privind constatarea
încălcării dreptului de acces la informație, obligarea furnizării informației și
repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei din 15 aprilie 2024 a Curții de Apel Chișinău

*(Dosarul nr. 3ra-564/24
NR. PIGD 2-23089193-01-3ra-03072024)*

Recursul este vădit neîntemeiat. Art. 246 alin. (2) lit. h) din Codul
administrativ. Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel nu
constituie un temei de casare a deciziei contestate.

Au examinat anterior cauza judecătoria:

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani (G. Cazacu)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (V. Sîrbu, V. Negru, A. Braga)

24 septembrie 2025

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților admisibilitatea recursului depus de Denis Russu, reprezentat de avocatul Aliona Dragomir,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte*,

Oxana Parfeni,

Ion Munteanu, *judecători*,

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 21 iunie 2023, Denis Russu, reprezentat de avocatul Aliona Dragomir a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova și Administrației Naționale a Penitenciarelor privind constatarea încălcării dreptului de acces la informație, obligarea furnizării informației și repararea prejudiciului moral.

2. În motivarea cererii de chemare în judecată, reclamantul a relatat că, la 14 aprilie 2023 în cancelaria Administrației Naționale a Penitenciarelor a fost înregistrată cererea nr. 952, prin care s-a solicitat eliberarea informației în baza căreia a fost efectuată percheziția la locul de deținere a condamnatului Denis Russu, deținut în Penitenciarul nr. 17.

3. Prin răspunsul informativ nr. 3/1-D-952 din 21 aprilie 2023 i s-a comunicat că pentru prevenirea unor evenimente deosebite, a situațiilor de risc, precum și pentru ridicarea obiectelor și substanțelor interzise, persoanele condamnate sânt supuse percheziției, acțiunea prin care se realizează un control amănunțit asupra condamnaților, echipamentului, bagajelor, camerelor de deținere și tuturor locurilor unde condamnații au acces. Ultimul, este obligat să predea benevol obiectele și substanțele interzise, să se dezbrace, să scoată conținutul din genți, sacoșe, rucsacuri, saci și alte lucruri pe care le are asupra sa și să le prezinte persoanelor care efectuează percheziția (art. 221¹ Cod de Executare). Totodată, condamnatul este obligat, să îndeplinească necondiționat cerințele legitime ale personalului penitenciar; să se supună percheziției la intrare/ieșire în/din penitenciar, precum și pe parcursul detenției, ori de câte ori este necesar; să se abțină de la acțiuni sau activități care ar crea dificultăți la îndeplinirea obligațiilor de serviciu ale personalului penitenciar sau altor persoane (art. 242² Cod de Executare), norme care au fost aduse la cunoștință deținuților contra semnătură în ziua când au parvenit în penitenciar. Subsecvent, controlul și percheziția deținuților, încăperilor, teritoriilor aferente zonelor locative și zonelor de producere ale penitenciarului pot fi efectuate atât planic, cât și inopinat, fiind o măsură necesară pentru menținerea regimului, ordinii și securității în penitenciar în modul stabilit de

actele normative (pct. 75-76 SEPC). Prin urmare, în toate cazurile în care efectuarea percheziției constituie o măsură necesară pentru menținerea regimului, ordinii și securității în penitenciar, deținuții pot fi supuși percheziției corporale, iar lucrurile lor personale - controlului. Măsurile prin care se asigură ordinea interioară, de prevenire și curmare a încălcărilor de regim și crimelor din partea deținuților. Activități care sunt impuse administrației instituțiilor penitenciare, de către legislația națională și obligă prin art. 14 alin. (2) din Legea nr. 300/2017, Administrația Națională a Penitenciarelor la îndeplinirea unor astfel de măsuri. Prezentul răspuns poate fi contestat cu cerere prealabilă, în termen de 30 de zile de la data comunicării, la organul emitent Administrația Națională a Penitenciarelor, str. Titulescu 35, mun. Chișinău.

4. Reclamantul a indicat că nu este de acord cu răspunsul emis în cauză, considerând că investigarea sesizării nu a fost realizată într-un mod suficient de minuțios și eficient, ceea ce face ca răspunsul să fie susceptibil de anulare. În opinia sa, răspunsul nu este complet și nu permite adoptarea unei soluții legitime și întemeiate. Totodată, informația solicitată nu a fost furnizată integral și corespunzător, iar reprezentantul ANP nu a pus la dispoziție documentul solicitat inițial (copie a ordinului sau extras din registrul IP-17) pentru cunoaștere și examinare.

5. Astfel, invocând dezacordul cu răspunsul nr. 3/1-D-952 din 21 aprilie 2023, în temeiul prevederilor art. 10 alin. (1), (2), (3); art. 11 alin. (1) pct. 1) și 2); art. 20 alin. (5); art. 21 alin. (1) și (3) lit. b), d), e), f) și g) al Legii nr.982 din 11 mai 2000 privind accesul la informație, a înaintat în adresa Administrației Naționale a Penitenciarelor cerere prealabilă, prin care a solicitat efectuarea unui control ierarhic superior, lichidarea tuturor neajunsurilor și eliberarea actelor solicitate: copia Ordinului intern al IP-17 din 12 aprilie 2023; extras din Registrul al SSRP cu privire la percheziții planificate la 12 aprilie 2023, copia tabelului de supraveghere, etc.

6. Prin răspunsul nr. 3/1-D-1030 din 16 mai 2023, i s-a comunicat că Administrația Națională a Penitenciarelor a examinat cererea prealabilă, înregistrată cu nr. D-1030 din 25 aprilie 2023, constatând că aceasta este neîntemeiată. În consecință, în temeiul art. 167 alin. (2) din Codul administrativ, dosarul administrativ a fost remis Ministerului Justiției, în calitate sa de organ ierarhic superior, pentru a adopta decizia definitivă asupra cererii prelabile depuse.

7. Iar, prin răspunsul nr. 09/4675 din 07 iunie 2023, emis urmare a examinării cererii prelabile nr. D-1030 din 25 aprilie 2023 și a răspunsului Administrației Naționale a Penitenciarelor nr. 3/1-D-1030 din 16 mai 2023, transmise Ministerului Justiției prin scrisoarea nr. 3/1-1423 din 24 mai 2023 spre soluționare conform competenței, în conformitate cu art. 168 alin. (1) din Codul administrativ, i s-a comunicat că, în urma analizei circumstanțelor de fapt și a cadrului normativ aplicabil, Ministerul Justiției a constatat că

răspunsul Administrației Naționale a Penitenciarelor nr. 3/1-D-1030 din 16 mai 2023 este întemeiat, neexistând motive de anulare, motiv pentru care acesta a fost menținut cu titlu de decizie definitivă asupra cererii prealabile nr. D-1030 din 25 aprilie 2023. Totodată, s-a dispus restituirea dosarului administrativ către Administrația Națională a Penitenciarelor.

8. Astfel, invocând prevederile art.2, art.4 alin. (1), (2), art. 10, 11, 22, 23 ale Legii nr.982 din 11 mai 2000 privind accesul la informație, reclamantul a susținut că reieșind din răspunsurile autorității publice pârâte, este evident că informația solicitată nu a fost furnizată în mod complet și corespunzător. Administrația Națională a Penitenciarelor (ANP) nu a furnizat copia Ordinului intern al IP-17 din 12 aprilie 2023; extrasului din Registrul SSRP cu privire la perchezițiile planificate la 12 aprilie 2023, copia tabelului de supraveghere, actele solicitate inițial spre cunoștință și examinare.

9. Prin urmare, decizia emisă de către Administrația Națională a Penitenciarelor privind refuzul de a elibera informația oficială solicitată de el, prin intermediul avocatei Aliona Dragomir, este neîntemeiată și nefondată, iar examinarea plângerii în ordinea controlului ierarhic superior a fost părtinitoare și unilaterală. Or, la examinarea materialului cauzei nominalizate, funcționarul public responsabil, nu a exercitat un rol activ și nu a întreprins toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea completă, obiectivă și sub toate aspectele a circumstanțelor, în special atunci când a fost solicitată furnizarea informațiilor oficiale din registrele interne ale instituției P-17 Rezina, aflată în subordinea Administrației Naționale a Penitenciarelor din cadrul Ministerului Justiției.

10. Totodată, reclamantul a conchis că concluziile și răspunsurile emise de Administrația Națională a Penitenciarelor și Ministerul Justiției, prin care nu s-a oferit un răspuns complet la toate întrebările formulate, sunt ilegale. În opinia sa, autoritățile, în calitate de furnizori de informații, nu și-au îndeplinit corespunzător obligațiile legale, ceea ce a condus la încălcarea art.1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, care consacră obligația generală a statului de a garanta persoanelor aflate sub jurisdicția sa drepturile și libertățile prevăzute de Convenție. Astfel, petiționarului i-a fost limitat accesul liber la informații, fiind încălcate, totodată, și dispozițiile Directivei 2003/4/CE a Consiliului European, ce urmărește adaptarea legislației naționale la prevederile Convenției de la Aarhus din 1998 privind accesul la informație, participarea publicului la procesul decizional și accesul la justiție în probleme de mediu.

11. Având în vedere cele enunțate, Denis Russu, reprezentat de avocatul Aliona Dragomir a solicitat constatarea încălcării dreptului de acces la informație, obligarea furnizării informației și repararea prejudiciului moral în sumă de 10000 de lei.

12. Prin hotărârea din 06 decembrie 2023 a Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani cererea de chemare în judecată depusă de către Denis Russu, reprezentat de avocatul Aliona Dragomir s-a respins ca neîntemeiată (f.d.35, 43-50).

13. La 11 decembrie 2023, în termenul prevăzut de art. 232 din Codul administrativ, Denis Russu, reprezentat de avocatul Aliona Dragomir a depus apel, iar la 29 decembrie 2023 a prezentat motivarea apelului împotriva hotărârii din 06 decembrie 2023 a Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani, solicitând casarea acesteia și emiterea unei noi decizii de admitere a cererii sale de chemare în judecată (f.d.41; 54-84).

14. Prin decizia din 15 aprilie 2024 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul depus de Denis Russu, reprezentat de avocatul Aliona Dragomir și s-a menținut hotărârea din 06 decembrie 2023 a Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani (f.d.122-134).

15. Pentru a decide astfel, Curtea de Apel Chișinău a reținut că hotărârea instanței de fond este legală și temeinică, întrucât a fost pronunțată cu respectarea dispozițiilor Codului administrativ și ale Codului de procedură civilă privind administrarea și aprecierea probelor, precum și a garanțiilor prevăzute de art. 6 § 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului referitoare la dreptul la un proces echitabil. Astfel, în raport cu răspunsul Administrației Naționale a Penitenciarelor nr. 3/1-D-952 din 21 aprilie 2023, instanța de apel a constatat, pe baza procesului-verbal al percheziției efectuate la 12 aprilie 2023, a încheierii privind cercetarea abaterii disciplinare și a extraselor din registrul instituției P-17, că percheziția a fost una planificată, efectuată în temeiul cadrului normativ aplicabil și nu impunea emiterea unui ordin individual. În consecință, lipsa unui astfel de ordin nu poate fi calificată ca refuz de furnizare a informației oficiale.

16. Totodată, instanța de apel a reținut că petiționarului i-au fost puse la dispoziție documentele relevante și suficiente pentru verificarea legalității măsurii dispuse, iar faptul că acesta solicită prezentarea unor înscrisuri inexistente nu poate constitui temei de admitere a acțiunii. Invocarea de către apelant a art. 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și a Directivei 2003/4/CE privind accesul la informație nu a fost susținută prin probe concludente, întrucât în speță nu s-a demonstrat vreo limitare nejustificată a accesului liber la informații.

17. De asemenea, Curtea de Apel Chișinău a apreciat că motivele de apel reprezintă doar reiterarea argumentelor invocate în fața instanței de fond, deja examinate și înlăturate cu temei, fără a fi aduse elemente noi de fapt sau de drept care să răstoarne soluția primei instanțe.

18. La 22 iunie 2024, Denis Russu, reprezentat de avocatul Aliona Dragomir a depus cerere de recurs împotriva deciziei din 15 aprilie 2024 a

Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea acesteia și emiterea unei noi decizii de admitere integrală a cererii sale de chemare în judecată.

19. În susținerea cererii de recurs, Denis Russu, reprezentat de avocatul Aliona Dragomir a reiterat motivele de fapt și de drept indicate anterior la etapa examinării cauzei în instanțele ierarhic inferioare, suplimentar invocând dezacordul cu decizia din 15 aprilie 2024 a Curții de Apel Chișinău, întrucât, în opinia sa, aceasta a fost pronunțată cu încălcarea normelor de drept și în lipsa unei examinări complete și obiective a circumstanțelor esențiale pentru soluționarea cauzei.

20. Instanța de apel nu a elucidat pe deplin starea de fapt, omițând să cerceteze probele relevante anexate la dosar, precum copia Ordinului intern al Penitenciarului nr. 17 Rezina din 12 aprilie 2023, extrasul din Registrul Secției siguranță și regim penitenciar privind percheziția planificată la aceeași dată și copia tabelului de supraveghere.

21. În pofida solicitărilor exprese, instanța ierarhic inferioară nu a asigurat accesul la aceste informații, deși ele erau indispensabile pentru stabilirea adevărului și pentru verificarea corectitudinii actelor emise de autoritatea publică.

22. Mai mult, instanța de apel a interpretat eronat acțiunile și inacțiunile Administrației Naționale a Penitenciarelor și ale Ministerului Justiției, menținând soluția autorităților fără o verificare efectivă a legalității lor.

23. Astfel, refuzul de a prezenta documentele solicitate reprezintă o restrângere nejustificată a exercițiului dreptului de acces la informație, drept garantat de art. 53 din Constituția Republicii Moldova și de legislația specială în materie, iar instanța de apel era obligată, potrivit art. 219 din Codul administrativ, să cerceteze din oficiu starea de fapt, pe baza tuturor probelor legal administrabile, obligație pe care nu și-a respectat-o.

24. De altfel, recurentul a conchis că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, în contradicție cu prevederile art. 245¹ alin. (1) lit. d) din Codul administrativ, bazându-se pe concluzii vădit nerezonabile potrivit cărora percheziția din 12 aprilie 2023 nu ar fi avut la bază un ordin, ci ar fi fost o măsură preventivă, deși există acte oficiale ridicate de procuror care demonstrează modificări și falsificări în registrul perchezițiilor. Aceste împrejurări au fost confirmate prin încheierile judecătorilor de instrucție din 04 decembrie 2023 și 15 mai 2024, prin care s-a constatat existența falsificărilor și s-a anulat sancțiunea disciplinară aplicată lui ca fiind ilegală.

25. Prin urmare, recurentul a enunțat că instanța de apel a ignorat circumstanțe noi și probe esențiale, împiedicând stabilirea adevărului și soluționarea corectă a litigiului. Decizia contestată nu respectă exigențele de motivare și coerență impuse de art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și dezvoltate în jurisprudența CEDO (cauzele De Tommaso c. Italia, Hodzic c. Croația, Ruiz Torija c. Spania), precum și în Avizul nr. 11/2008 al

CCJE, potrivit cărora hotărârile trebuie să fie motivate clar, să analizeze toate argumentele și să ofere o soluție rezonabilă, pentru a preveni arbitrariul judecătoresc.

26. Subsidiar, recurentul a notat că Curtea Constituțională a Republicii Moldova, prin Hotărârea nr. 2 din 23 ianuarie 2020, a subliniat că aprecierea probelor trebuie să fie conformă legii, rezonabilă și neabuzivă, altfel se încalcă dreptul la un proces echitabil. Or, în prezenta cauză, lipsa unei anchete judiciare complete, interpretarea greșită a probelor și refuzul de a analiza circumstanțele esențiale au condus la o hotărâre arbitrară și neîntemeiată, care i-a restrâns nejustificat drepturile.

27. Prin referința depusă la 02 august 2024, Administrația Națională a Penitenciarelor a solicitat respingerea ca fiind neîntemeiat a recursului depus de Denis Russu, reprezentat de avocatul Aliona Dragomir.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

28. Art. 244 alin. (1) din Codul administrativ:

„(1) Hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.”

29. Art. 245 din Codul administrativ:

„Recursul se depune la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni de la pronunțarea hotărârii sau a deciziei motivate, dacă legea nu stabilește un alt termen.”

30. Art. 245¹ alin.(1) lit.a)-f), alin.(2) și (3) din Codul administrativ:

„(1) Recursul este admis dacă:

- a) interpretarea legii din hotărârea sau decizia contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;
- b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;
- c) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;
- d) hotărârea sau decizia este arbitrară sau se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;
- e) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv;
- f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(2) Temeiurile menționate la alin.(1) lit.c) și d) pot fi invocate în recurs doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.

(3) Aprecierea probelor dată de prima instanță și instanța de apel este obligatorie pentru instanța de recurs, cu excepția cazului în care se invocă temeiul de la alin.(1) lit.d) sau a cazului în care Curtea Supremă de Justiție examinează cauza după trimitere la rejudecare. La examinarea recursului într-o cauză care a fost trimisă anterior la rejudecare pot fi prezentate probe noi dacă acestea au fost restituite nejustificat sau nu au fost reclamate de către instanța de judecată contrar prezentului cod.”

31. Art. 246 alin. (1) și (2) lit.h) din Codul administrativ:

„(1) Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă recursul este inadmisibil, completul din 3 judecători adoptă o încheiere irevocabilă. Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se comunică părților.

(2) Recursul se declară inadmisibil în special când:

h) recursul este vădit neîntemeiat.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

32. Referitor la termenul de depunere a recursului, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție conchide că Denis Russu, reprezentat de avocatul Aliona Dragomir, s-a conformat dispozițiilor art. 245 din Codul administrativ și a depus în termen recursul la 22 iunie 2024. Or, decizia Curții de Apel Chișinău a fost pronunțată la 15 aprilie 2024, și expediată participanților la proces, prin e-mail, la 18 iunie 2024, fapt confirmat prin extrasul din poșta electronică, anexat la dosar (f.d.138).

33. Din analiza prevederilor art.245¹ din Codul administrativ, rezultă că admisibilitatea/ inadmisibilitatea recursului, în special, urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate veritabil bazat pe temeuri concludente și serioase. Astfel, normele pre citate oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă.

34. În această ordine de idei, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevolutiv al recursului, dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

35. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

36. Instanța de recurs atestă că motivele de casare, invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ, deoarece se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către Curtea de Apel Chișinău și nu relevă interpretarea contrară a legii și aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural sau că aceasta s-ar baza în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

37. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție menționează că recursul depus de Denis Russu, reprezentat de avocatul Aliona Dragomir, conține obiecții de fapt și de drept similare celor expuse în cadrul examinării cauzei în prima instanță și instanța de apel, care au fost analizate de către Curtea de Apel Chișinău, fiind apreciate în mod corespunzător. În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentului la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei în prima instanță, în modul în care este garantat de art. 6 § 1 al Convenției.

38. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici, care sunt de natură a învedera netemeinicia hotărârii/deciziei și care se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ.

39. Nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de netemeinicie pe care se bazează, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată.

40. Recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, ci implică determinarea greșelilor imputate Curții de Apel Chișinău și o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează aceste critici. Simpla trimitere la un text de lege, fără explicarea pretensei interpretării și/sau aplicării eronate a prevederilor legale de către Curtea de Apel Chișinău, nu echivalează cu un argument. Dacă ar proceda la examinarea unei asemenea pretins argument, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție s-ar substitui autorului recursului, fapt care ar echivala cu un control efectuat din oficiu.

41. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special, în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

42. În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui

recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

43. Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 09 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

44. Subsidiar, în ceea ce privește susținerea recurentului potrivit căreia hotărârea instanței de apel ar fi arbitrară, în sensul art. 245¹ alin. (1) lit. d) din Codul administrativ, instanța de recurs reține că nu orice dezacord cu soluția instanței inferioare echivalează cu o încălcare a principiilor de drept sau cu o hotărâre arbitrară.

45. Din punct de vedere jurisprudențial, noțiunea de „hotărâre arbitrară” trebuie înțeleasă în lumina interpretărilor date de Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

46. Astfel, în cauza *Bochan v. Ucraina* (nr. 2), 5 februarie 2015, § 62, Curtea a reținut că o decizie judecătorească este arbitrară dacă nu are nicio bază juridică în dreptul intern și nu stabilește nicio legătură logică între faptele litigiului, norma juridică aplicabilă și soluția adoptată. În plus, în cauza *Ballıktaş Bingöllü v. Turcia*, 22 iunie 2021, § 75, s-a subliniat că o hotărâre este afectată de o „eroare vădită” atunci când conține o eroare de drept sau de fapt atât de gravă încât niciun judecător rezonabil nu ar fi putut să o comită și care are potențialul de a compromite echitatea procesului.

47. Aplicând aceste repere la cauza dedusă judecătii, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție constată că hotărârea instanței de apel a fost pronunțată în temeiul probelor legal administrate și al unei interpretări conforme a normelor legale incidente. Hotărârea contestată nu este lipsită de fundament juridic, iar raționamentele instanței de apel sunt clare și coerente, reflectând o legătură directă între situația de fapt și dispozițiile legale aplicabile.

48. Referitor la susținerea privind pretinsa apreciere vădit nerezonabilă a probelor, instanța de recurs constată că nu a fost demonstrată existența unei erori evidente de evaluare a materialului probator, care să fi fost determinantă pentru soluția adoptată. O simplă divergență în interpretarea probelor nu este suficientă pentru a atrage incidența art. 245¹ alin. (1) lit. d) Cod administrativ.

49. Prin urmare, nu se poate reține caracterul arbitrar al hotărârii, întrucât nu s-a dovedit o abatere evidentă de la dreptul intern, nici o nefundamentare

juridică, astfel cum impune art. 245¹ alin. (1) lit. d) din Codul administrativ, coroborat cu jurisprudența CtEDO

50. În circumstanțele menționate, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de Denis Russu, reprezentat de avocatul Aliona Dragomir.

51. Ținând cont de cele expuse și în temeiul art. 230 și art. 246 alin.(2) lit.h) din Codul administrativ,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Declară inadmisibil recursul depus de Denis Russu, reprezentat de avocatul Aliona Dragomir.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Stela Procopciuc

Judecători

Oxana Parfeni

Ion Munteanu